

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๔๔

ธรรมเป็นใหญ่ไปที่ไหนชุ่มเย็น

เมื่อวานนี้ทองคำได้ ๔ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๓ ดอลลาร์

เราเคยไปพระตำหนักภูพานเมื่อเร็ว ๆ นี้ พอเราไปที่นั่นเขาไม่รู้ก็เป็นธรรมดา เขากันไว้หมดเลย พอเข้าไปถึงประตูจะเข้า ที่เข้าได้ก็เข้าไป พอถึงที่กั้นเขาห้ามเด็ดขาดเลย นั่นถึงใจเรานะ เขาห้ามเด็ดขาดใครเข้าไม่ได้เลย นี่จึงเรียกว่าทำหน้าที่ เราไปดูอย่างนั้นนะ ทำหน้าที่เต็มเม็ดเต็มหน่วย จากนั้นเราก็งรถบัสออกไป วันนี้มีโอกาสอยากจะเข้าชมพระตำหนักท่าน จะพามีโอกาสอนุญาตได้ไหม พอเขารู้เราบัส โอ้ย เปิดหมดเลย นั่นเห็นไหมล่ะ เปิดกระทั่งพระตำหนัก แต่เราไม่เข้า คือเขาเปิดทางให้เข้า ๆ หมดเลย เราถึงได้ดู

ไปที่แรกเขากันไว้ เราชมทันทีเลยนะ ต้องอย่างนี้ทำหน้าที่ จะเป็นใครก็ตามเมื่อไม่ทราบเหตุทราบผลกันแล้ว จะล่วงล้ำเข้ามาไม่ได้เป็นอันขาด นี่กฎของความรักชาติ รักมหากษัตริย์ ต้องเป็นอย่างนั้น เราชมทันทีเลยนะ นี่จึงเรียกว่าผู้รักษาหน้าที่ เวลาอย่างนั้น เอา คอขาด-ขาดไปเลย ให้อภัยไม่ถอย นั่นจึงเรียกว่ารักษา พอลงรถเขามองเห็นเขารู้แล้ว ๆ รู้เรานะ เรายังไม่พูดเขาก็รู้แล้ว พอเราพูดถึงเรื่องราวที่อยากเข้ามาชมพระตำหนักท่าน เพราะไม่เคยได้เข้ามา ได้ทราบแต่ท่านไม่ได้มาประทับเป็นเวลานานแล้ว วันนี้มีโอกาสจึงอยากมาชมพระบารมีของท่าน เราวางั้น โอ้ย เปิดหมดเลยเทียบนะ เขามีเป็นหน่วย ๆ เขาสั่งทันทีให้เปิดไปหมดเลย เราก็ดูหมดเลย เพราะฉะนั้นจึงเห็นหมดในพระตำหนัก เราชม

อย่างนี้ละรักษา ต้องรักษาจริง ๆ ทำเล่น ๆ ไม่ได้ ใครก็ตามเมื่อไม่รู้เหตุรู้ผลแล้วจะปล่อยให้เข้าไม่ได้เด็ดขาด วางั้นเลย ก็เมื่อรู้เหตุรู้ผลแล้วไม่ว่าท่านว่าเราใช้ไหม เจ้าของบ้านกับคนนอกบ้านมันต่างกันใช่ไหม พอมองเห็นเจ้าของบ้านก็รู้อะไรไปสนใจใครเข้าออก ๆ ถ้าเป็นคนนอกบ้านเข้าไปต้องจ้องกัน นั่นการรักษาบ้านเป็นอย่างนั้น นี่รักษาจุดสำคัญจะต้องเป็นอย่างนั้น ว่าอย่างนั้นเลยนะ

นอกจากนี้ก็ไปพระตำหนักภูพิงค์ หลายปีแล้วแหละ เราขึ้นพระตำหนักเลยนะ ไปชมพระบารมีท่าน พอมีโอกาสอันดีงาม มหาอภิวัดกับหัวหน้าหน่วยรักษาพระตำหนักนั้นคุ้นกันมาก พอไปมหาอภิวัดก็เรียนให้หัวหน้าทราบว่าเป็นยังไงมาอย่างไร ครูบาอาจารย์มาอย่างไร ๆ อันนี้ก็เปิดหมดเหมือนกัน เทียบดูหมดทุกสิ่งทุกอย่าง ดูด้วยความพิจารณาไม่ได้ดูเฉย ๆ เราพูดจริง ๆ พูดเปิดอกเลย เราไม่ได้ดูแบบโลก ดูแบบธรรมล้วน ๆ ไปไหนดูทุกอย่าง

ไปเห็นพวกรักษาเข้มงวดกวดขันเราชมทันทีเลยนะ ต้องอย่างนี้ เพราะเราปฏิบัติก็ปฏิบัติมาอย่างนั้น ถ้าเราลงได้รักษาอะไรอยู่ใครอย่าเข้ามา ถ้าไม่ยากขอขาดว่าฉันเลย ให้ถอยเป็นไม้ถอยแหละ ถ้าลงได้รับหน้าที่นี้แล้วต้องขอขาดไปเลยเทียว อันนี้เขาก็กทำแบบเดียวกัน เขากันได้ปึงกับเรา ชม นั้นละถึงใจ อะไรควรเด็ดต้องเด็ด ไม่เด็ดไม่ได้นะ ควรอ่อนก็เป็นเอง ควรแข็งมันต้องเป็นของมัน แข็งเพื่อดิบเพื่อดีเป็นอะไรไป เพื่อรักษาสมบัติชาติบ้านเมืองของเรา

พระมหากษัตริย์เป็นหัวใจของคนทั้งชาติว่าไง หัวใจคนทั้งชาติอยู่กับพระมหากษัตริย์ทั้งหมด วงศ์กษัตริย์อยู่จุดเดียวกันหมด รักษาเป็นเหมือนกันหมด จะไปอ่อนข้อย่อหย่อนไม่ได้ ทุกสิ่งทุกอย่างถ้าได้ทำหน้าที่อะไรต้องเด็ดขาดกับหน้าที่อันนั้น ให้สมกับความมุ่งหมายของผู้ที่มอบภาระให้ ตายใจได้ ๆ อย่างนั้นถึงถูก ทำอะไรทำแหละ แหละ ๆ ไม่ได้นะ ส่วนพระราชวังไกลกังวล อันนั้นเราเพียงผ่านไม่ได้เข้า ตอนนั้นท่านไม่ได้ประทับอยู่นะ เราไปที่นั่นแต่ตั้งใจว่าจะไม่เข้าไปอะไรละ เดินรอบดูทุกแห่งทุกหนแล้วผ่านไป อันนั้นไม่ตั้งใจจะเข้า อันนี้ตั้งใจ อย่างพระตำหนักภูพานก็ตั้งใจเข้าชมพระบารมี ดูทุกสิ่งทุกอย่าง พระตำหนักภูพิงค์ก็เหมือนกัน เราได้ไป ๒ แห่งเท่านั้นละ เจ้าหน้าที่เขารักษาเข้มงวดกวดขันดีทุกแห่งเลย เราชมทั้งสองแห่ง

เราต้องถือเป็นหลักเป็นเกณฑ์ อันดับหนึ่ง อันดับสอง อันดับสามออกไป ในคนทั้งชาติของเราต้องมีความรู้สึกอย่างนั้นถึงถูกต้อง อะไรที่ควรเด็ดก็ต้องเด็ดเลย เด็ดขาด ๆ เลย เป็นขั้นเป็นตอน ๆ ในการรักษา ให้สมกับที่มอบความไว้วางใจให้เราเป็นผู้รักษา ต้องให้เป็นอย่างนั้น เป็นอย่างอื่นไปไม่ได้ ขอขาดไปเลย นั้นถึงถูก ทำอะไรต้องเป็นอย่างนั้นซี การรักษาชาติบ้านเมืองต้องรักษาอย่างนั้น ตั้งแต่วงศ์กษัตริย์ลงมา วงศ์กษัตริย์เป็นอันดับหนึ่ง เป็นหัวใจของชาติ ต้องเข้มงวดกวดขัน ขอขาด-ขาดหมดทั้งชาติไทยเราเลย อย่างนั้นซีถึงเรียกว่าเป็นผู้รักษา คนทั้งชาตินี้ยังมีชีวิตอยู่พระมหากษัตริย์จะเป็นอะไรไปไม่ได้ว่าฉันเลย ต้องเอากันอย่างนั้นซี นี้เรียกว่าการรักษา

ให้รู้จักขอบเขตที่หนักที่เบาตรงไหน ที่หนักยังงี้ เฉพาะวงศ์มหากษัตริย์นี้ด้วยแล้ว หัวใจของชาติไทยทั้งชาติอยู่นั้นหมด คนทั้งชาติหัวใจอยู่ที่นั่น เมื่อเข้าไปแตะบีบบักเท่ากับแตะคนทั้งชาติเลย ขอขาด-ขาดไปด้วยกันหมดจะว่าไง ถ้าเหลวไหลขาดไปด้วยกันหมด ต้องรักษาอย่างนั้นถึงถูกต้อง จะไปทำแหละ ๆ แหละ ๆ โหมกโหมกอะไรไม่ได้เป็นอันขาด อย่างนี้ไม่ใช่เรื่องโหมกโหมกนะ เรื่องขอขาดขาดตายต่อชาติบ้านเมืองของเรา ต้องเอาให้จริงให้จังทุกอย่าง อันดับไหน ๆ ควรจะเป็นยังงี้ให้เป็นอย่างนั้น ให้พี่น้องทั้งหลายจำไว้ นี่คือนิยามของธรรม ธรรมท่านเป็นอย่างนั้น ท่านตรงไปตรงมาเด็ดขาดเพื่อความดีงามทั้งหลาย ท่านไม่ได้เพื่อความลุ่มจมนะ

ที่ว่าเด็ดขาด-เด็ดขาดอะไร เช่น วงศ์มหากษัตริย์เด็ดขาดเพื่ออะไร เพื่อคนทั้งชาติ นั้นฟังซินะ ถ้าอันนี้ขาดไปแล้วมีความหมายอะไร หมด ไม่มีอะไรมีความหมาย จนกระทั่งหมากก็ไม่มีมีความหมาย เพราะเจ้าของมันเป็นหมากก่อนหมาแล้วใช้ได้อะไร ต้องเด็ดขาดอย่างนั้นทุกอย่าง เป็นขั้นเป็นตอน ๆ ไปถึงถูก จะไปทำทะเลาะ ๆ แหละ ๆ ไม่ได้นะ อย่าให้มีในเมืองไทยเรา เราเป็นลูกชาวพุทธควรเด็ดต้องเด็ดทุกอย่าง เด็ดเพื่อดี เอ้า คอขาด-ขาดไปเลยขาดเพื่อความดีไม่เสียหาย ขาดเพื่อความเลวทรามใช้ไม่ได้เลย

เรากำลังทะนุถนอมชาติบ้านเมืองของเราเวลานี้ ให้พากันฟื้นฟูทุกคนทุกหัวใจนะ ให้ฟังเสียงธรรม เสียงธรรมจะไม่พาใครให้ล้มจม เสียงธรรมจะพาให้มีความสมัครสมาน มีความสามัคคีกลมกลืนเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน แล้วก็มีความแน่วหนามั่นคงอยู่กับความรวมตัว ตรงนั้นสำคัญมากนะ อะไร ๆ ก็ตามถ้ารวมตัวแล้วแข็งแกร่ง ถ้าแยกตัวแล้วระจัดกระจายใช้ไม่ได้นะ ล้มเหลวไปหมด คิดดูซิอย่างพระโพธิสัตว์กับพระเทวทัต พระโพธิสัตว์เป็นหัวหน้าใหญ่ของบริษัทบริวารแห่งสัตว์ทั้งหลาย ของเทวทัตเป็นอีกแบบหนึ่ง ระเหระหนเร่ร้อนแล้วฉิบหายกันหมด ยกตัวอย่าง เช่น นกกระจาบ ท่านแสดงไว้ในชาดก เอมามาพิจารณาซิ

นกกระจาบบริษัทบริวารของพระเทวทัต เวลาติดข้ายเขาแล้ว ตัวดีนก็ดีน ตัวไม่ดีนก็ไม่ได้ดีน ตัวร้องก็ร้อง สุดท้ายตายหมดเลย ติดตาข้ายเขาตายหมดไม่มีเหลือ นี่ฟังซิ เป็นความดีไหมความไม่พร้อมเพรียงสามัคคี แม้แต่นกก็ฉิบหายกันหมดทั้งฝูงไม่มีเหลือเลย ถูกตาข้ายของนายพรานครอบ ด้วยความแตกสามัคคีกัน ไม่ลงรอยกันแล้วฉิบหายกันหมดในนกกระจาบ

ที่นีนกกระจาบบริษัทบริวารของพระโพธิสัตว์นี่ฟังเสียงหัวหน้า นั้นไม่ฟังเสียงหัวหน้านะ ใครอยากแหวกไปทางไหนก็แหวก สุดท้ายตายหมดเลย นั้นละความแตกสามัคคี ฟังให้ดีนะคำนี้ ความแตกสามัคคีคนไทยนี้ตายได้ทั้งชาตินะ ถ้าแตกสามัคคีกัน ความสามัคคีคือเป็นความแน่วหนามั่นคง สามารถรักษาชาติ เฉพาะอย่างยิ่งชาติไทยได้เป็นอย่างดี คอขาดอย่างมีคุณค่า คอขาดเพื่อความเสียสละต่อชาติของตนนี้มีคุณค่ามาก ความแตกสามัคคีมีเท่าไรเหลวทั้งนั้นใช้ไม่ได้ อย่างนกกระจาบเป็นต้น

นกกระจาบฝูงที่สอง พอตาข้ายนายพรานครอบบีบ หัวหน้าบอกทันที ประกาศลูกน้องให้เจียบให้หมด ให้ทำตัวเหมือนตายแล้วทุกตัว ตัวไหนอยู่ทำไหนให้อยู่ทำนั้นตายทำต่าง ๆ กัน ไม่ได้บอกว่าดีนว่าดีดนะ พอถูกตาข้ายเขาครอบแล้วหัวหน้าประกาศทันทีเลย บอกให้ทำตัวเป็นสัตว์ตายทั้งหมด ตายทำไหน ๆ แบบสัตว์ตาย ตายทำต่าง ๆ กัน อย่าดีดอย่าดีนให้ทำทำตายทั้งหมดเลย ทำตัวเป็นสัตว์ตายแล้วทั้งหมด ที่นี้พอนายพรานเขาเข้ามา อ้าว ทำไมสัตว์เป็นอย่างนี้ ตาข้ายก็ไม่เห็นรุนแรงอะไรนักหนา

ทำไมสัตว์ถึงตายกลื่อนอย่างนี้ เขาก็เปิดตาข่ายออก ก็หัวหน้าดูอยู่นี่ นั่นเห็นไหมล่ะ หัวหน้าคอยจ้องดูอยู่นี่ สังกั๊หัวหน้าเป็นผู้สั่ง ลูกน้องก็ทำตามหัวหน้าแบบเดียวกันหมดเลย

ที่นี้หัวหน้าคอยจ้องดูอยู่ พอนายพรานเขาเปิด เขาพูดรำพึงถึงเรื่องที่ว่าไม่น่าเป็นไปได้ทำไมเป็นไปอย่างนี้ สัตว์เหล่านี้ตายได้ยังไง เขาก็เปิดตาข่ายแบบไม่ระมัดระวังเพราะเห็นว่าสัตว์ตายหมดแล้ว พอเปิดออกหมดแล้วหัวหน้าดูเห็นว่าพ้นภัยแล้ว ก็แว๊บทีเดียวพริบไปหมดเลย นายพรานยังอ้าปากทานกกระจาบ ป่านนี้มันงับปากแล้วยังไม่รู้ละ ไปหาดูนายพรานคนนั้นนะ มันอ้าปาก หมดหวัง เข้าใจไหม นี่ความสามัคคี ความพึ่งเสียงหัวหน้า เป็นอย่างนี้นะ หัวหน้าเป็นของสำคัญจะต้องพึ่งเสียง หัวหน้าฝ่ายธรรมด้วยแล้วยิ่งสำคัญมากที่สุด เด็ดขาดไปเลย ถูกต้องไปเลย สำคัญอันนี้นะ

เราเคยพูดแล้วมีมากต่อมากนะเรื่องชาดก ที่เกี่ยวกับโพธิสัตว์ซึ่งเป็นหัวหน้า พาบริษัทบริวารปลอดภัย ๆ โพธิสัตว์ไม่ได้พาลูกน้องไปจมที่ไหนเท่าที่ทราบในชาดก เพราะความเชื่อฟังหัวหน้า หัวหน้าก็เอาชีวิตเข้าแลก ๆ เลย ไม่ใช่หัวหน้าคอยสั่งการเฉย ๆ ยังเอาชีวิตเข้าแลกด้วย เราจะเห็นตัวอย่างดังที่เคยพูดให้ฟังแล้ว นี่ก็เป็นตัวอย่างอันดีเยี่ยมเหมือนกัน พาบริษัทบริวารไปเที่ยวหากิน ลูกนายพรานเขาล้อมหมัดจะทำยังไง จนตรอกแล้ว เตือนลูกน้อง เราจะเข้าสู่ตาจน คือหัวหน้าจะเข้าสู่ตาจน พอเราวิ่งเข้าสู่ตาจน ให้ลูกน้องรีบวิ่งออกข้างหลังให้หมดเวลาชุลมุน นั่นฟังซิเวลาชุลมุน

คือหัวหน้าวิ่งเข้าหาพวคนายพราน ธรรมดาสัตว์ทั้งหลายใครจะวิ่งเข้าหานายพราน ต้องต่างตัวต่างวิ่งหนี แต่โพธิสัตว์ไม่ได้เป็นอย่างนั้น วิ่งเข้าหานายพรานเลย เขาก็งละชะชิ คนนั้นก็จะมี คนนี้ก็จะมี จะยิงที่นี้ก็จะถูกคนนั้น จะยิงที่นี้ก็จะถูกคนนี่ วิ่งตัดโน้นตัดนี้จะยิงทางไหนก็ยิงไม่ได้ เพราะมีแต่นายพราน ทางนี้ก็ชุลมุน ทางนั้นก็แตกออกหนีหมดเลยลูกน้องนะ หัวหน้าคนเดียวเสียสละ บอกว่าท่านจะเข้าสู่ตาจน ฟุ่งเข้าไปหาเลยเทียว นั่นเสียสละแล้ว บอกลูกน้อง เวลาเราชุลมุนให้วิ่งหนีให้หมด ท่านก็ฟุ่งเข้าหานายพราน เขายิงตรงไหนก็จะถูกกัน นี้อิงไปหานายพราน ยิงไปตรงนั้นก็ถูกคนนี่ วิ่งไปนี่ก็จะถูกคนนี่ ชุลมุนกันไม่ได้มองดูสัตว์ทั้งหลาย มันก็เผ่นหนีหมดเลย พวกนั้นเอาตัวรอดไปเลย เห็นไหมล่ะ

นั่นท่านเสียสละ ท่านบอกท่านเข้าสู่ตาจน นั่นฟังซิ นี่ละโพธิสัตว์เป็นผู้นำ นำบริษัทบริวารแคล้วคลาดปลอดภัยมาเป็นลำดับ ๆ จนกระทั่งเป็นถึงศาสดาองค์เอกนำหมดสามแดนโลกธาตุ แคล้วคลาดปลอดภัยเป็นลำดับลำดับ ตามความเชื่อฟังของสัตว์ทั้งหลายนั่นแหละ ผู้ใดไม่เชื่อฟังมันจะลงไปไหนก็สุดวิสัยแล้วแหละ

นี่คดีอันดีงามท่านนำมาสอนพวกเรา เราเป็นชาวพุทธให้ฟังเสียงอรรถเสียงธรรมให้หนักแน่นมากกว่าเสียงใด เสียงอรรถเสียงธรรมนี้สำคัญมาก เวลานี้บ้านเมืองของเราที่กำลังฟื้นฟูทุกสิ่งทุกอย่างในชาติไทยของเรา ให้มีความสามัคคีปรองดองกัน ให้ฟังเสียงหัวหน้า เช่น หัวหน้าทางบ้านเมืองคือใคร ท่านพาดำเนินยังงัย ให้คอยฟังเสียง อย่าคัดค้านต้านทานโดยหาเหตุผลไม่ได้ เอาทฐิมานะไปเหยียบไปยันนี้ทำลายความดีงามกำลังใจของผู้ นำให้เสียไปหมด แล้วแตกแยกกลายเป็นเรื่องความแตกความสามัคคีกัน เหลวแหลกแหวกแนว จมเมืองไทย ให้ฟังเสียงหัวหน้าเป็นสำคัญ หัวหน้าว่ายังงัยให้คอยฟัง ๆ อันนี้สำคัญ

ให้พากันตั้งใจปฏิบัติหน้าที่การงานของตน ที่หัวหน้าพาดำเนินยังงัย ให้ดำเนินทุกสิ่งทุกอย่าง หมดก็หมดยังก็ยัง หมดก็หมดเพื่อชาติ ยิ่งก็ยิ่งเพื่อชาติของเรา ไม่หมดไม่ยังไปไหน หมดยังเพื่อชาติไทยของเรา เพื่อคนไทยทั้งชาตินี้ละ ให้ต่างคนต่างอุตสาห์พยายาม ถ้าต่างคนต่างอุตสาห์พยายามแล้วจะค่อยเป็นไปเรื่อย ๆ อย่างนี้แหละ ก็ยกคนทั้งชาติ จะให้เหมือนยกฟักแพ่งแดงโมขึ้นมากินง่าย ๆ เหรอ คนทั้งชาติหนักขนาดไหน ก็ตั้งบึกต้องบิน ต้องดูหัวหน้าชีเราเป็นผู้เดินตาม หัวหน้าว่ายังงัยค่อยฟังเสียงไปดำเนินไป อย่าคัดอย่าค้านต้านทาน ด้วยทฐิมานะอันหาเหตุผลไม่ได้ ซึ่งจะทำให้ชาติไทยของเราให้ล่มจมได้ไม่สงสัยนะ ต้องฟังเสียงหัวหน้าเรื่อย ๆ ไปพาก้าวเดิน

เวลานี้หัวหน้าเรา พี่น้องทั้งหลายก็ทราบด้วยกันแล้วว่า พาดำเนินอย่างไรบ้าง ตะเกียกตะกายจนจะเป็นจะตาย หัวหน้าทุกข์มากกว่าประชาชนคนทั้งชาติไทยนะ หัวหน้านี้ทุกข์มากที่สุด ไม่มีเวลาเป็นอันหลับนอน หมุนไปที่ไหนหมุนเพื่อชาติ ๆ ทั้งนั้น ไม่ได้หมุนเพื่อตัวเองนะ หมุนเพื่อชาติเป็นสำคัญ ตัวเองได้รับความยอมรับแล้วให้เป็นผู้ นำ ก็ต้องทำหน้าที่เป็นผู้ นำอย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วยเพื่อชาติบ้านเมืองของเรา เพราะฉะนั้นต่างคนต่างให้ฟังเสียงผู้ นำ อย่าแบบสุกเอาเผากินเองง่าย ๆ ว่าอะไรตำหนิติเตียนไปสุมสี้สุมห่า มันเสียกำลังนะคนเรา ให้ฟังเสียงกันไป หมุนกันไป ให้อุบายช่วยกันไป

อุบายที่ดีผู้ นำต้องฟังทั้งนั้น ทั้งตึกก็ฟังซั้วก็ฟัง อุบายที่ดีงามที่จะสนับสนุนชาติบ้านเมืองให้เจริญรุ่งเรืองสมกับความมุ่งหมายของผู้ นำที่กำลังก้าวเดินอยู่แล้วนั้น ผู้ นำจะพอใจรับทันทีและเป็นกำลังใจมากมายนะ ไม่ใช่จะเป็นการตัดกำลังใจด้วยความหนุ่หลัง ๆ นี่สำคัญตรงนี้นะ ให้พากันหมุน อย่าพากันติเตียนถึบยันอย่างง่ายดายนะ อย่างนี้เสียหมดนะชาติไทยเรา ให้มีความพร้อมเพรียงกัน ทุกอย่างให้พร้อมเพรียงกัน ย่นเข้ามาหาตัวที่คับแคบ เป็นวง ๆ เฉพาะ ๆ เข้ามาจนกระทั่งถึงครอบครัวเหี้ยเรือ่น ผัว

เมื่อย่ำทะเลาะกันให้ลูกเดือดร้อนวุ่นวาย ภายในครอบครัวและวงศ์สกุลเสียไปหมดนะ ให้ต่างคนต่างฟังเสียงกัน

ผิวเมียนั้นแหละเป็นผู้พาก้าวเดินในครอบครัวหนึ่ง ๆ วงศ์สกุลนี้ มีพ่อแม่เป็นผู้พาดำเนินให้ฟังเสียงกัน อย่าไปถือว่าผู้นั้นเป็นผู้หญิงผู้นั้นเป็นผู้ชาย ผู้นั้นเป็นผิว ผู้นั้นเป็นเมีย ถือเอาเหตุผล ใครถูกถือนั้นเป็นใหญ่ทันที ยอมรับกันเลย ไม่ว่าผิวว่าเมียความผิดถูกชั่วดีมีได้ด้วยกันทุกคน เมื่อยอมรับแล้วแก้กันได้ทุกคนแล้วดีขึ้นได้ทุกคน เมื่อเป็นเช่นนั้นครอบครัวเหี้ยมเรือกก็สงบร่มเย็น ลูกเต้าหลานเหลนเกิดขึ้นมาก็ยิ้มแย้มแจ่มใส นั้นฟังซิ นี้อยู่กับหัวหน้านะ หัวหน้าเป็นยังไงถึงขนาดพอบ้าน ตั้งแต่กำนันผู้ใหญ่บ้านขึ้นไปนายอำเภอ ผู้ว่าราชการจังหวัด ต้องถือเอาตัวเป็นตัวอย่างอันดี ๆ ต่อผู้น้อยทั้งหลายถึงถูก อย่าไปอวดอำนาจวาสนาปา ๆ เกื่อน ๆ ว่าตัวเป็นผู้ใหญ่

ก็เขาตั้งมาให้เป็นผู้ใหญ่ เป็นผู้ใหญ่เพื่อปกครองบ้านเมืองด้วยความร่มเย็นต่างหาก ไม่ได้ตั้งมาเป็นผู้ใหญ่เพื่อจะเบ่งนะ ต้องดูตัวเอง ดูหัวใจของชาติบ้านเมืองเขาตั้งมามีความมุ่งหมายอย่างไร เขาถึงตั้งเรามา เราจะทำยังไงถึงจะถูกต้องกับความมุ่งหมายของประชาชน เราต้องพิจารณาถึงการดำเนินของเรา ต้องดำเนินไปเพื่อความดีงามเพื่อประโยชน์แก่ส่วนรวม ๆ สมกับผู้มีอำนาจที่จะปกครองในเขตใดแดนใด ตำบลใดหมู่บ้านใดอำเภอจังหวัดใด ก็ให้เป็นผู้ปฏิบัติตามที่โดยศีลโดยธรรมไปเรื่อย ๆ แล้วผู้น้อยก็就会有ความสงบร่มเย็นเป็นลำดับล้าตาไป ที่นี้ใหญ่เท่าไรยังเป็นอย่างนั้นด้วยแล้วบ้านเมืองก็มีความสงบร่มเย็นทั่วหน้ากัน

นี่ละเรื่องความพร้อมเพรียง ความสามัคคี ความเห็นแก่รรถแก่ธรรม ไม่เห็นแก่อำนาจบาตรหลวงปา ๆ เกื่อน ๆ เามาก็ติดตามมาบีบบีสีไฟชาติบ้านเมืองให้จมน ประเภทนี้ประเภทเปรตผิวย่านามาใช้ในเมืองไทย ให้ต่างคนต่างประปฏิบัติ เป็นผู้ใหญ่เท่าไรยังเป็นคติอันดีงามแก่ผู้น้อย ต้องพิจารณาใคร่ครวญตัวตลอดเวลา ก่อนที่จะนำกิจกรรมมาทอออกแสดงต่อส่วนรวม เราต้องพิจารณาไตร่ตรองของเราเพื่อความดีงามแก่คนทั้งชาติ ด้วยดีแล้วค่อยก้าวออกไป ไม่ค่อยผิดพลาดคนเรานะ เอะอะก็เอาอำนาจบาตรหลวงเข้าไปใส่ ๆ มองเห็นแล้วเหมือนเห็นยักษ์เห็นผี ใครก็ไม่อยากพบอยากเห็นคนประเภทนั้น

การปกครองด้วยธรรมเป็นอย่างนี้ละ ก้าวเข้ามาในวัดก็เหมือนกัน เข้ามาในวัดสมภารวัดเป็นยังไง เขาจะต้องดูสมภารวัดเสียก่อน นั่นคือหัวใจของวัด อยู่ที่สมภารวัดหัวใจของพระของเณรอยู่ที่หัวหน้า หัวหน้าเป็นยังไง ถ้าหัวหน้าดีแล้วทุกสิ่งทุกอย่างจะค่อยราบรื่นดีงามไปตาม ถ้าหัวหน้าเหลวไหล ๆ หมดใช้ไม่ได้เลยนะ อย่าว่าแต่ทางบ้านทางวัดก็เป็นอย่างนั้นเหมือนกัน แล้วหัวหน้านั้นเป็นยังไง ก่อนที่จะปฏิบัติหน้าที่ต่อพระ

ณรอยู่ในปกครอง ประชาชนหรือใครก็ตามในปกครองของตน พิจารณายังไง อะไรถูก อะไรผิดต้องพิจารณาก่อนแล้วค่อยแสดงออกไป อย่างนั้นก็ถูกต้องๆ ละซิ จะถืออำนาจ บาดรหลวงว่าเราเป็นผู้ใหญ่ๆ แหกไปหมดใช้ไม่ได้นะ ต้องเอาธรรม ธรรมเป็นใหญ่ ไม่เป็นไร ถ้ากิเลสเป็นใหญ่เย่อหยิ่งจองหองพองตัว นี้เรียกว่ากิเลสเป็นใหญ่ ทำอะไรให้ เหลวแหลกไปได้นะ ถ้าเอาธรรมเป็นใหญ่ไปที่ไหนชุ่มเย็นเป็นสุขไปหมดทั่วหน้ากัน พากันจำเอานะ วันนี้พูดเพียงเท่านี้แหละไม่พูดมากนักแหละ พูดทุกวันๆ เหนื่อยนะ

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd